



ပုလဲ မြေညီပါကွယ်



အခန်း (၁)

"ဝါး" ခနဲ ရယ်သံက အိမ်အပေါ်ထပ်အထိ လွင့်ပျံ့လာသည်။ အိပ်ရာထဲလှဲကာ စိတ်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားကြည့်နေရင်းက 'ယောင်းယောင်း' ဒေါသ ထွက်လာရသည်။

ဟင်း... စိတ်ထင်တိုင်းကြလိုက်ရရင်တော့လား၊ ကျွန်းလှေကားကြီး ချိုင့်ဝင်သွားလောက်အောင် လှေကားကို ဖနောင့်နှင့် ချည်းပဲ ပေါက်ပေါက်ပြီး အောက်ထပ်ကို ပြေးဆင်းသွားလိုက်မည်။ ကိုယ့်ဖနောင့်နာရင် နာပေစေ၊ အသံတအားမြည်ရင် ပြီးရော။ တဒုန်းဒုန်း အသံမြည်လို့ လူတွေက လှေကားကို မော့ကြည့်ကြမည်ဆိုရင် 'ငါလည်း လာတယ်ဟေ့... ဘာလုပ်ချင်သေးလဲ' ဟု အကျယ်ကြီး အော်ပစ်လိုက်မည်။ သူတို့ အတော်ကြီး ကသိကအောက် ဖြစ်သွားကြမှာ ပဲ။

ဒါပေမဲ့ စိတ်ထင်တိုင်းလုပ်ခွင့်မှ မရှိတာပဲလေ... ကိုယ်က ဒီမှာ ဧည့်သည်။ ဧည့်သည် ဆိုတာ အိမ်ရှင် ချမှတ်ပေးထားတဲ့ လမ်းစဉ်အတိုင်းပဲ နင်းလျှောက်ရမည်။ ထော်လော်ကန့်လန့် လုပ်ချင်စိတ်တွေကို ခေါင်းထဲက ဖျောက်ပစ်ရမည်လေ။

"ဟေး..."

အသံထွက်လာပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ယောင်းယောင်း မနေနိုင်တော့။ အိပ်ရာထက်မှ လူးလဲထကာ ပြတင်းပေါက် 'ရှာတာ' မှန်တံခါးလေးကို ချက်ကလေး အသာဆွဲ၍ ခပ်ဟဟလေးလုပ်ကာ ခြံကြီးထဲသို့

ချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။ ။

ဟင်... ပျော်နေလိုက်ကြတာ၊ ကလေးတွေ အောင်စာရင်းထွက်ပြီးစ
မို့ အတန်းတွင်းမှာ ပထမရသည့် ကလေးများကို မိသားစုဆု
ချီးမြှင့်နေချိန်မို့ အားလုံး ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်နေကြသည်။ ။

ကျောင်းနေဆဲ လူငယ်တွေထဲက ပညာတော်သည့် သူ။ ထူးချွန်မှု တစ်ခုခုရှိသည့် သူများကို ချီးမွမ်းဆုချပြီး ဆုံးမစရာရှိသည့် သူများကိုလည်း အပြစ်ဒဏ်အလျောက် ရှုတ်ချခြင်း၊ ဆုံးမစကား ပြောခြင်းများ လုပ်နေသည် မို့လည်း အားလုံးဝိုင်းပြီး လှောင်ပြောင်ကြ၊ ဩဘာပေးကြနှင့် လူငယ်လူရွယ်တွေ အားလုံးလိုလို ပျော်မြူးနေကြတာက မျက်နှာတွေပေါ်မှာ သိသာစွာ ပေါ်လွင်နေကြသည်။ ။ ရွယ်တူအရွယ်တွေ တစ်ပုံကြီးမို့ ယောင်းယောင်း အလိုလိုနေရင်း ရင်တခုနီနီ ဖြစ်လာရသည်။ ။ ယောင်းယောင်းက အဖော်မင်သည် လေ။

ဟော... ဟိုမှာ ဒေဝီ။ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းမို့ သူမျက်နှာ ညိုမှာ ကိုတော့ ယောင်းယောင်း မကြည့်လိုပါ။ ခြံထဲမှာ လူတွေများ နေရပေမယ့် အရောင်အသွေးက မစုံလင်။ အဖြူရောင်၊ အပြာရောင်နှင့် အဝါရောင် သုံးမျိုးကိုသာ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် သူတွေ။ ဟင်း... ဆင်တူကြီးတွေ အဓိပ္ပာယ်မရှိလိုက်ပါဘိ။ ထွင်လိုက်ကြတာ။

ဟိုဟိုဒီဒီ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း မျက်ဝန်းများက သားရေကြိုးဖြင့် ဆက်ထားသော ဘောလုံးလေးကို ပစ်လိုက် ပြန်ဖမ်းလိုက်၊ တဖတ်ဖတ် ရိုက်ခတ်ကစားနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ဆီမှာ ရပ်တန့်လို့ သွားသည်။ ။

ရှေ့ဘက်က နှာခေါင်းဖျား ရောက်လုလု ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်တို့ က မျက်ဝန်းအစုံကို တတ်နိုင်သမျှ အုပ်ဆိုင်းကာကွယ်ကာ မျက်စိတောင် မြ

င်ရပါ့မလားဟု တွေးဆချင်စရာ ရှိသော်လည်း နောက်ဘက်က ဆံပင်
တို့ က နားရွက်အပေါ်ဘက်နားသို့ ရောက်သည် အထိ ခေါင်းတုံးသာသာ
ငုတ်စိစိ ထောင်ထောင်လေးများ နှင့် ။ နှုတ်ခမ်း ထူထူထော်ထော်ကို ရွဲ့
စောင်းနေအောင် မွဲထားသည် ။ ရုပ်အင်္ကျီ ဖားဖားအောက် စပို့ရှပ်ခံဝတ်
ထားပြီး ပုဆိုးနက်နက်က ခူးခေါင်းပေါ်မတတ် တိုတက်နေ၏။

“မဏ်”

ယောင်းယောင်း မျက်နှာလေးက အလိုလို ပြုံးလို့ လာသည် ။ “မဏ်”
၊ ဒီကောင် မဏ်မှ မဏ်အစစ်ပါ။ ဒီပုံ ဒီပန်းကို မဏ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘ
ယ်သူက ခံငြင်းနိုင်မှာ လဲ။ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ ဘာမှ လာမလုပ်ပေမယ့်
အရာရာကို မကျေနပ်နိုင်နေသည့် ပုံ။ မမြင်ရတာ ကြာပေမယ့် မဏ်ကို
ယောင်းယောင်း မှတ်မိလို့ နေသည် ။ “မဏ်” တင် ဘယ်ဟုတ်မလဲ။
ယောင်းယောင်း မှတ်မိရမှာ နောက်တစ်ယောက် လိုသေးတာပဲ။

သိပ်မရှာလိုက်ရပါ။ မိန်းမငယ်တွေ တစ်ပုံကြီးကြားထဲမှာ တစ်ဝိုင်း
လုံးကို ပွဲကျအောင် ထိန်းထားနိုင်သူက “ယောင်းယောင်း”မှတ်မိရဦးမ
ည့် သူ “တက်လူခြယ်” ပဲပေါ့။

ယောင်းယောင်း အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်ကာ... “ရှာတာ” ပြတ
င်းမှန်လေးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည် ။ ကိုယ်ပေါ်က စပို့ရှပ်အနီလေးကို ဆွဲ
ဆန့်ပြုပြင်ကာ ရှည်လျားဖြောင့်စင်းသည့် ဆံပင်ကြီး ယမ်းခါသွားအော
င် ခေါင်းကိုတစ်ချက် နှစ်ချက် ခါလိုက်သည် ။ အင်္ကျီစင်းလေးရှိရာသို့
လျှောက် လာပြီး ရုပ်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဆွဲယူကာ ဝတ်လိုက်ရင်း ကြယ်
သီးမတပ်ဘဲ လက်ကို တံတောင်ဆစ်အထက်အထိ ရောက်အောင် စိတ်
ရှည်လက်ရှည် ခေါက်နေလိုက်သည် ။

ယောင်းယောင်းက ဧည့်သည် ဆိုပေမယ့် “ဇီ” မိသားစုရဲ့ ဧည့်သည်

လေ။ ယောင်းယောင်း ရုပ်အင်္ကျီက အဖြူရောင်ပဲ ဖြစ်ရမည်ပေါ့။ ဒီ လောက်ဆို ယောင်းယောင်း ပြည့်စုံသွားပြီ။

ယောင်းယောင်းကို အတန်တန် တားဆီးပိတ်ပင်ထားကြသည့် ဒေဝီ ကြီးဒေါ် အဘွားနှင့် ဘွားဘွားကြီးတို့ ၏ မျက်နှာများကို ပြေးမြင်လိုက် သေးသည် ။ မရတော့ဘူးလေ။ ဂျစ်တစ်တစ်နိုင်သည့် ယောင်းယောင်း စိတ်က အိမ်အောက်ထပ်က ပွဲကို ဘယ်လိုအတားအဆီးရှိရှိ သွားတော့မှာ သေချာသွားပြီ။

မဏိနဲ့ တက်လူခြယ်ကို ယောင်းယောင်း တွေ့လိုက်ပြီလေ။ နဖူးမှ ဆံနွယ်များကို တစ်ချက်သပ်တင်ကာ အခန်းထဲမှ လှမ်းထွက်ခဲ့ရင်း လွန် ခဲ့သည့် လေးနှစ်ခန့် ယောင်းယောင်း ကိုးတန်းနှစ်တုန်းက အဖြစ်အပျ က်တွေက ခေါင်းထဲကို စီတန်းကာ ဝင်လာတော့သည် ။ အခုပွဲက ဘွား ဘွားကြီး ကိုးဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ ဆိုတော့ လွန်ခဲ့သည့် လေးနှစ် က ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ပွဲ။

အဲဒီတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ တားမြစ်ထားကြတဲ့ ကြားထဲက ဒီပွဲကို ယောင်းယောင်း ဆင်နွှဲဖြစ်အောင် ဆင်နွှဲခဲ့တာပဲလေ။

"ရော့... ရော့... ဒီနားဆွဲလေး ဆွဲလိုက်"

ဒေဝီက ယောင်းယောင်း လှမ်းပေးသော အဖြူရောင် အတံရှည်လေး များ လှုပ်ခတ်နေသည့် နားဆွဲလေးကို လှမ်းယူရင်း ယောင်းယောင်းကို အားနာသလို ကြည့်သည် ။ ယောင်းယောင်းကတော့ ဒေဝီအကြည့်ကို မ သိကျိုးကျွံပြုကာ ဒေဝီနားရွက်လေးကိုပဲ စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည် ။

"ငါ ခဏပဲ မျက်နှာပြရုံပဲ ဆင်းမယ် ယောင်း... အမြန်ဆုံး ပြန်တက်

လာမယ် သိလား၊ နင် ပျင်းရင် ဟိုသေတ္တာပုံးထဲမှာ ကော်မစ် (Comics) စာအုပ်တွေ ရှိတယ်... (Spider Man) ပင့်ကူလူလေ၊ နင် ကြိုက်လား"

ယောင်းယောင်းက မျက်နှာကို မဲ့ပြလိုက်ကာ 'နားလည်အောင် မနည်းဖတ်ယူရမယ်... ပိုတောင် ပျင်းသွားနိုင်တယ်' ဟု ဆိုလိုက်သည်။ ။ ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်နေရာမှ ထကာ အဖြူရောင် စကတ်ရှည်၊ ဇာအထပ်အထပ် အင်္ကျီအဖြူရောင်လေးတို့ဖြင့် ကြွကြွရွရွလေး လှနေသော ဒေဝီကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလိုက်သည်။ ။

"နင် သိပ်လှတာပဲဟယ်... နင် ကြီးလာရင် တအားလှမှာ သိလား"

"ခုကော မကြီးသေးဘူးလား... ကိုးတန်းပဲ ဖြေပြီးနေပြီ"

"အိုး... ကိုးတန်း ဆိုတာ ကလေးဟဲ့ ... ငါက တက္ကသိုလ်ရောက်ရင် ပြောတာ၊ နင်တော့ 'ကွင်း' တွေဘာတွေ ဖြစ်ဦးတော့မှာ ပဲ ဒေဝီရယ်"

ဒေဝီက သဘောကျပြီးလေးနှင့် ယောင်းကို ကျောပေးကာ စကတ်နောက်ကျော သိုင်းကြိုးကို ဖဲပွင့်ပေါ်အောင် ချည်ခိုင်းနေသည်။ ။ "ငါ ချက်ချင်းပြန်တက်လာမယ် သိလား" ဟူသည့် စကားကို ဆယ်ခါထက် မနည်း ပြောနေသော ဒေဝီကြောင့် ယောင်းယောင်း ရယ်ရင်းက အသံလေး တဖြည်းဖြည်း တိမ်ဝင်လာရသည်။ ။

တကယ်တော့ ကိုးတန်းဖြေပြီးစ ဆယ့်လေးနှစ်ကျော်ကျော် ဆယ့်ငါးနှစ် အရွယ်လေးဆိုတာက သေသေချာချာ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်တတ်တဲ့ အသိဉာဏ်မှ မရှိသေးတာလေ။ ကိုးတန်းဖြေပြီး နွေကျောင်းပိတ်မှာ မြင်းခြံက တကူးတက လာခေါ်ရသည့် အိမ်က လူကြီးတွေကို တွန့်လိမ်ကောက်ကွေး ဆန္ဒပြကာ ရန်ကုန်မှာ ပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် အဖြစ်ကို ခုမှ နောင်တရချင်လာသည်။ ။

ယောင်းယောင်းရဲ့ မေမေနဲ့ ဖေဖေကတော့ သုံးရက်လောက် ထမင်း
မစားချင်ယောင် ဆောင်လိုက်တာနဲ့ ချစ်သမီးထွေးလေး အလိုကျ လိုက်
လျောခဲ့ကြတာပါပဲ။ သူတို့ က အလုပ်ရှုပ်နေ၍ လာမခေါ်နိုင်တော့ အလုပ်
ရုံက အလုပ်သမား လင်မယား လာခေါ်ခြင်းမို့ ယောင်း ပိုဆိုးနိုင်သည်
။ မြင်းခြံကို လှမ်းဖုန်းဆက်ကာ ချွဲတော့ ... ယောင်းကို ရန်ကုန်မှာ ပဲ
ထားခဲ့ဖို့ ခွင့်ပြုကြရတော့သည် ။ လာခေါ်သည့် လင်မယားလည်း ယော
င်း မပါဘဲ ပြန်ကြရတော့တာပေါ့။ အဓိက အကြောင်းရင်းကတော့ သူင
ယ်ချင်းကို မခွဲနိုင်ခြင်း။ နွေကျောင်းပိတ်ရက်ကလေး သုံးလကိုတောင် မ
ခွဲနိုင်ကြသည့် အဖြစ်လေ။

ဒေဝီနဲ့ ယောင်းယောင်း ဆိုတာက သူငယ်ချင်းထက်တောင်
ပိုချစ်ကြတဲ့ သူတွေ။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် တစေ့စေ့
ကြည့်နေကြကာ၊ ဆံပင်လေး လက်တစ်ဆစ် ဖြတ်မိရင်ပဲ လေးရက် မ
ခေါ်စတမ်း ဆံပင်ရှည် ထားကြတာလည်း အတူတူ၊ ကျောင်းအင်္ကျီတွေ
ကအစ ပုံတူချုပ်ထားတာလေ။ လသာ (၂) မှာ တော့ အဆောင်နေ
ကျောင်းသူ ယောင်းယောင်းနှင့် ဖိုးစိန်လမ်းက ကျောင်းလာတက်တဲ့ ဒေ
ဝီနဲ့ ဆို မသိတဲ့ ဆရာမ မရှိအောင်ပင် အချစ်ထူးခဲ့ကြသည် ။

"ကြည့်... သူ စိတ်ကောက်ပြီပေါ့"

ဒေဝီအမေးကို ခေါင်းလေးခါပြရင်း စားပွဲပေါ် လက်ထောက်ကာ ဒေ
ဝီကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည် ။ ဒေဝီက ယောင်းယောင်း ပုံစံကြောင့် ငြိ
မ်မနေနိုင်။

"ဟယ်.. ဒီလိုကြီး ကြည့်မနေနဲ့ ။ လာ ထ... ထ၊ အင်္ကျီလဲ"

ယောင်းလက်ကို လာကိုင်သည့် ဒေဝီလက်လေးကို ဖယ်ချကာ
ခေါင်းခါငြင်းဆန်လိုက်သည် ။ ယောင်းကိုချစ်ပုံရသည့် ဒေဝီ မေမေသာ

မက မျက်နှာထား တင်းသည့် ကြီးဒေါ် အပျိုကြီးရော၊ ဒေဝီအဘွားရော၊
နောက်ဆုံး အသက်ရှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့် ဒေဝီဘွားဘွားကြီးပါ
အထပ်ထပ် အခါခါ မှာ ထားသည့် ကိစ္စ၊ မခံချင်စိတ်လေး ရှိသော်လည်း
သူတို့ ပြောတာကို မလိုက်နာလို့ လည်း မဖြစ်ပေ။

"နေပေ့စေ မလိုက်ဘူး။ ဒီ တစ်ရက်ပဲ မဟုတ်လား.... နောက်ရက်
တွေကျ ယောင်းပါ ပါလာလို့ ရပြီ မဟုတ်လား"

ယောင်းယောင်းအပြောလေးကို ဒေဝီက အရမ်းသနားသွားဟန်ဖြင့်
မျက်နှာလေး မှိုင်းသွားသည်။ ။ ခဏကြာတော့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်ဖြင့်...

"ဒီမှာ ထ... ထ၊ ဒေဝီဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ ယောင်းပါ လိုက်ကိုလိုက်ရမ
ယ်။ ဒီနေ့လည်း ခြံထဲဆင်း ... နောက်နေ့တွေ ကားထွက်လည်း လိုက်၊
ယောင်းကို ဒီလိုထားခဲ့ရမှာ ဒေဝီ စိတ်ဆင်းရဲတယ်"

"ဒေဝီ အဆူခံရလိမ့်မယ်"

"အို... ဆူလည်း ဘာဖြစ်လဲ။ သူတို့ လည်း သိချင်မှ သိမှာ ပါ။ ဒီလော
က လူအများကြီးဟာ ခိုးလုပ်ရတာလည်း ပျော်စရာ... လာပါကွာ"

"ယောင်းကို ညတုန်းက အပြင်းအထန် လာတားသွားတာ..."

"အဲဒီတော့... ယောင်းက လုံးဝ မလိုက်တော့ဘူးလား"

ယောင်း စဉ်းစားလိုက်သည်။ ။ ယောင်းပါလိုက်လို့ ဒီပွဲကြီး ပျက်သွား
မည်ဆိုလည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်၊ ခုတော့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်သည့် ကိစ္စကို
ပုံကြီးခဲ့ကာ တားလားဆီးလား လုပ်တာပဲ။ ယောင်း ဂျစ်တိုက်ချင်လာ
သည်။ ။ ဒေဝီက တွေဝေနေသည့် ယောင်းကို လာဆွဲပြီး အင်္ကျီလဲရန်
ပြောလေသည်။ ။

ဒေဝီက အတင်းဆွဲခေါ်တော့ ယောင်းယောင်း ထိုင်နေရာက ထလို

ကံသည် ။ တကယ်တော့ ခြံထဲကပွဲမှာ ယောင်းလည်း ပါချင်တာပဲလေ...
ဒေဝီအဘွားတို့ ကြီးဒေါ်တို့ ကို ကြောက်လို့ သာ ငြိမ်နေတာ။

"လိုက်မယ်... လိုက်မယ်၊ ယောင်းကို ဒေဝီ လူကြီးတွေ ဆူမလား
တော့ မသိဘူးနော်"

ဒေဝီက မျက်စိလေးမှိတ်ပြကာ 'လုပ်သာလုပ်' ဆိုသည့် ပုံစံဖြင့် ခေါင်းလေးဆတ်ပြသည် ။ ယောင်း ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်လေးဖြင့် ထကာ 'ရိုးလ်' ကော်လာအင်္ကျီဖြူ လက်ပြတ်လေး ဝတ်ပြီး အပေါ်က ခူးခေါင်းကျော်မတတ် ရှည်လျားကာ ပွနေသည့် ရုပ်အင်္ကျီ အဖြူကြီးကို ဝတ်လိုက်သည် ။ ယောလုံချည်အပြာလေးကိုတော့ မလဲတော့ဘဲ ဆံပင်ကိုတစ်ချက် နှစ်ချက် သပ်ကာ....

"ယောင်းယောင်းလည်း ဇံ မိသားစုက ဆိုတော့ အဖြူရောင်ပေါ့နော်
"

ဒေဝီက ပြုံးပြုံးလေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည် ။ ယောင်းတို့ ဒေဝီအခန်းထဲက ထွက်လာကြပြီး ဒေဝီကိုယ်လေးကိုင်းကာ ဟိုဟိုဒီဒီ ကြည့်လိုက်တာမြင်တော့ ယောင်း စိတ်မချမ်းမြေ့။ ယောင်းအဖြစ်က လူကြီးတွေ မသိအောင် ခိုးလုပ်ရသည့် အဖြစ်မျိုးကြီးလေ....

ခြံထဲရောက်တော့ လူတွေစုံကာ များ ပြားနေပြီ။ ဒေဝီနား ဝိုင်းအုံလာကြသော ဒေဝီ တစ်ဝမ်းကွဲတွေကို ဒေဝီက စည်းရုံးလိုက်သည် ။

"ငါ့သူငယ်ချင်းကိုပါ ငါ ခေါ်ထည့်ထားတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောနဲ့ ။ ဘာလိုလိုနဲ့ ပဲ နေကြ ကြားလား..."

ရွယ်တူ ကောင်မလေး ကောင်လေးတစ်သိုက်က ခေါင်းညိတ်ပြကြသည် ။ ယောင်း ပျော်သွားရတော့သည် ။ ခေါင်းသာ ညိတ်ကြသည် ။

ကျေနပ်ကြရဲ့ လား ... ဆိုတာကို ယောင်း တွေးမနေတော့။

"ဒေဝီရေ"

ခေါ်သံပေါ်လာသဖြင့် ဒေဝီက ယောင်းကို ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားရသည်။ ။ ယောင်းကတော့ ချောင်ကျသည့် ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ ခပ်ကုပ်ကုပ် ဝင်ထိုင်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို သူ့ခိုးလူမိမှာ စိုးသည့် ပုံစံဖြင့် ခိုးခိုးဝှက်ဝှက် ကြည့်နေရလေသည်။ ။

"ဟိတ်"

ခေါ်သံကြောင့် မော့ကြည့်လိုက်တော့ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်အဖြူနှင့် ပန်းပွင့်ရောင်စုံများ ပါသော ဘောင်းဘီအပွကြီးကို ဝတ်ထားသည့် ကောင်လေးတစ်ယောက်။ သူ့ပုံစံကြောင့် ယောင်း ရယ်လိုက်မိသည်။ ။

"ဘာရယ်တာလဲ... နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"ယောင်းယောင်း"

"မကြားဖူးပါလား။ အဖြူရောင်လည်း ဝတ်ထားသေးတယ်။ “ဇံ”က မဟုတ်လား... ငါလည်း “ဇံ” ကပဲ"

"နင်နဲ့ ငါ နှစ်ဝမ်းလောက်ကွဲရင် ဘယ်ကြားဖူးတော့မလဲ။ နင် ... ဒေဝီ သိလား"

"အင်း... သိတာပေါ့"

ဒေါ်ဇံက ဒေဝီတို့ မိသားစုနှင့် နေတာမို့ ဒေဝီက လူသိတော့ များ သည်။ ။ ဒေဝီအဘွားက ဒေါ်ဇံသမီး အငယ်ဆုံးလေ။ ဒေဝီမေမေက ဒေဝီအဘွား၏ သမီး အငယ်ဆုံး။ မွေးချင်းမရှိသည့် ဒေဝီကတော့ အိမ်မှာ ဆို ဗိုလ်ပဲ။

"ငါက ဒေဝီတို့ နဲ့ ပိုရင်းတာ"

ကောင်လေးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် ထွက်သွားမှ ယောင်းယောင်း သက်ပြင်းချရသည်။ ပိပိရိရိတော့ ဖြီးလိုက်နိုင်တာပဲ။ ယုံလား မယုံလားကတော့ မသိ။ တကယ်တော့ နှစ်ဝမ်းကွဲတွေက များ ပေမယ့် နှစ်ဝမ်းကွဲချင်း မသိဘူးဆိုတာ ဟုတ်ပါ့မလား။ ယောင်းယောင်း ကတော့ အဖေဘက်ကော အမေဘက်ကပါ ဝမ်းကွဲမရှိသူမို့ ဒါမျိုး သိပ်မသိပေ။ ဘာတွေ ဆက်ကြုံရဦးမည် မသိ။

အနားနားမှာ လူတစ်ယောက်မှ မရှိသည့် အဖြစ်ကို ဝမ်းမနည်းဘဲ ပျော်ရွှင်လွတ်လပ်နေမိသည်။ ။ တားဆီးပိတ်ပင်မှုကို ကျော်ပြီး ဒီပွဲမှာ ပါခွင့်ရတာကိုလည်း ရင်ခုန်ဝမ်းသာသည်။ ။ လူကြီးတွေ မသိအောင် ကျိတ်လုပ်ရတာကိုပဲ တိတ်တခိုး ခံစားချက်နှင့် ပိုပျော်ရလေသည်။ ။

ကဲ... ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။ ဒီပွဲကြီးမှာ အပြင်လူ ပါနေပြီလေ။ ဒီတော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ။ ယောင်းယောင်းလိုပဲ ခိုးပြီး ဒီပွဲကို ပါဝင်ဆင်နွှဲနေသည့် လူတွေကော မရှိဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါ့မလား။

တကယ်တော့ ဒီပွဲကြီးက ဒေဝီ ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်ဇံက စတာပေါ့။ ဒေဝီတို့ မြစ်တွေလက်ထက် ရောက်သည် အထိ ဆက်လက်တည်မြဲနေဆဲ။ တီတွေ တွတ်တွေအထိ မဆက်ဘူးလို့ လည်း မပြောနိုင်ပေ။ အဲဒီအချိန် ဆိုရင်တော့ လူတွေ တိုးပွား တိုးပွားပြီး ဒီခြံကြီးတော့ ပြွတ်သိပ်နေမှာ ပဲ။

ဒေဝီ ပြန်ပြောပြသလောက် သိရတာကတော့ ဒေါ်ဇံရယ်၊ ဦးဘထွားရယ်၊ ဦးဘခြယ်ရယ် အရမ်းချစ်ကြသည့် ငယ်သူငယ်ချင်း သုံးယောက် ရှိခဲ့သည်။ ။ ကြီးပြင်း လာပြီး အသီးသီး မိသားစုတွေနှင့် ဖြစ်လာကြတော့ ဒီမိသားစုသုံးခု အမြဲတွေ့ဖြစ်နေကြဖို့ တိုင်ပင်ကြကာ ဦးဘထွားနှင့် ဦး

ဘခြယ်တို့ ကပဲ ဒေါ်ဇံ မွေးနေ့ ဧပြီလ (၁၃) ရက်မှာ တွေ့ကြုံဖို့ စီစဉ်ပြီး နှစ်စဉ်မပျက် တွေ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဆုံဖြစ်သည့် အခါတွေမှာ လည်း မိသားစုကြီးများကို အုပ်ချုပ်သူ အသက်အကြီးဆုံး သုံးယောက်က ဩဝါဒပေး ဆုံးမကြ။ မိသားစုတွင်း ပြဿနာတွေ ရှိခဲ့ရင် တင်ပြကြ၊ ဝိုင်းဝန်းညှိနှိုင်း အဖြေရှာကြ၊ သားရေး သမီးရေးကိစ္စ၊ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ကိစ္စတွေ အချင်းချင်း ညှိကြ၊ တိုင်ပင်ကြ၊ ဆုချီးမြှင့်သင့်သည့် လူငယ်တွေကို “မိသားစုဆု” ပေး၊ ဆုံးမ ပဲ့ပြင်သင့်သူများကို အများ ရှေ့မှာ ဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးချင်းဖြစ်စေ ဆုံးမနှင့် မိသားစုကြီး သုံးစုလုံး စည်းစည်းလုံးလုံးနှင့် ချစ်ခင်မှု တိုးစေခဲ့ကြသည်။ ။ ဒီပွဲကို အပြင်လူတွေ မတက်ရဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး နှစ်စဉ် ဒီပွဲလုပ်ဖြစ်လာတာ ယနေ့တိုင်ပါပဲ။

ခုဆို ဦးဘထွားနှင့် ဦးဘခြယ်တို့ က မရှိကြတော့၊ ဒေါ်ဇံ တစ်ယောက်သာ မိသားစုသုံးစု၏ အထွတ်အထိပ် အကြီးအကဲအဖြစ် ကျန်တော့သည်။ ။ သားသမီးများ လက်ထက်မှ မြေးမြစ်တိုင်လာတော့ လူတွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိကြတော့၊ ကျန်မိသားစုက လူတွေကို လိုက်သိဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ့်ဝမ်းကွဲတောင် ကိုယ် မနည်းပြန်မှတ်နေရတာမျိုး။ ဒီအခါကျပြန်တော့ ဒေါ်ဇံက တစ်မျိုးထွင်ပြန်သည်။ ။ ဆုံဖြစ်တာနဲ့ ဘယ်မိသားစုကလဲ တန်းခနဲ သိအောင် 'ဇံ' ဆိုရင် အဖြူရောင်၊ ခြယ် ဆိုရင် အပြာရောင်၊ ဘွား ဆိုရင် အဝါရောင်။ ဒီမိသားစုကြီးများ အတွင်း လူတစ်ယောက်တိုးပြီ ဆိုရင်တော့ ဒေါ်ဇံကို အရင်ဆုံး အကြောင်းကြားရသည်။ ။ တစ်ခုခု အကြောင်းကြီးငယ်ရှိပြီ ဆိုလည်း ဒေါ်ဇံပဲ ကမကထ။ တစ်ခါဆုံဖြစ်ကြပြီဆို ပြန်ပြန်မိတ်ဆက်နေကြရတာလည်း အလုပ်တစ်ခုလေ။ နှစ်စဉ် ဆုံဖြစ်သည့် လူတွေက တူမှ မတူတာ။

နယ်တွေ ဘာတွေ ရောက်ဖြစ်နေသည့် မိသားစုမျိုးဆို တချို့နှစ်တွေ

မှာ မလာနိုင်။ မိဘမလာနိုင်၍ သားသမီးများ မိတ်ဆက်ရအောင် နီးစပ် ရာ ဆွေမျိုးနှင့် ထည့်လွှတ်လိုက်ကြတာမျိုးလည်း ရှိသည် ။

အသက်အရွယ် အလိုက်ကလည်း အုပ်စုတွေက အမျိုးမျိုး။ ငါးဆယ် ကျော် ခြောက်ဆယ်တွေက တစ်အုပ်၊ သုံးဆယ်လေးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင် က တစ်စု၊ နှစ်ဆယ် အစိတ် အပျိုအရွယ်တွေရော၊ ဒေဝီတို့ အရွယ်မျိုး တွေ၊ ကလေးပိစိတွေကလည်း သူ့အုပ်စုနှင့် သူ။

အရွယ်ရောက် သားပျိုသမီးပျို မိခင်များကတော့ ဆုံပွဲ တစ်ခါရောက် တိုင်း သင့်တော်သူ ပါမလား ရှာဖွေအကဲခတ်ကြရတာ အမော။ ဒီလိုပဲ မိ သားစုနှစ်စု သင့်မြတ်ကာ ဟိုဘက် ဒီဘက် အမျိုးတော်စပ်နေတာမျိုး တွေလည်း ပါသည် ။

အရွယ်ရောက်လို့ ဒီသုံးစုအတွင်းထဲကပဲ ပြန်လည်သင့်မြတ်ပြီ ဆိုရင် တော့ လူကြီးတွေ အကြိုက်ပဲပေါ့။ အပြင်လူ ဆိုရင်လည်း သင့်တင့် ကောင်းမြတ်လျှင် ဆွေမျိုးစု အားလုံး ဝိုင်းလက်ခံကာ နောက်တစ်နှစ် တွေ့ဆုံပွဲကို ခေါ်လာလိုက်ရုံပဲ။

ယောင်းယောင်းကတော့ ရှာရှာဖွေဖွေ တွေးပြီး ဘွားဘွားကြီး ဒေါ်ခံ က ဦးဘဘွားနှင့် ဦးဘဩယ် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် မကြိုက်ခဲ့ကြဖူး လားဟု ဒေဝီကို မေးခဲ့ဖူးသည် ။ ဒေဝီက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်ကာ “ဘယ်သိမလဲ” တဲ့ ။ ဒီနေ့ကတော့ ဘွားဘွားကြီး (၈၇) နှစ်ပြည့်တဲ့ ပွဲ လေ။

"ဟိုဘက် နည်းနည်းတိုး"

လာပြန်ပြီတစ်ယောက် ... ယောင်းယောင်း ထိုင်နေသည့် ခုံသေး သေးလေးကိုမှ ရှယ်ယာ လာခွဲချင်နေပြန်သည် ။ အောက်က စပို့ရှပ်အဝါနှင့် အပေါ်က ရှပ်အင်္ကျီအနက်နှင့် မို့ “ဘွား” အုပ်စုထဲကပဲ ဖြ

စံမှာ ။ သူလည်း ယောင်းယောင်းလိုပဲ အောက်က တီရှပ်၊ အပေါ်က ရှပ် အင်္ကျီပွကြီး ဝတ်ထားတာမို့ ယောင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည် ။ သူက ယောင်းကြည့်နေတာကို စိတ်မရှည်၊ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ...

"တိုးလေ... ခလယ်ကောင်ကြီး ထိုင်နေရလား၊ ငါလည်း ညောင်းတာ ပေါ့။ ငါလည်း ထိုင်မယ်"

"ဒီခုံထိုင်မှ လား... ဒီလောက် ကျဉ်းနေတာ၊ ဟိုးနားက ခုံတွေမှာ သွားထိုင်ပါလား"

"အံ့မာ... နင်က “ဇံ” မိသားစုကမို့လို့ နင်တို့ အဘွားပိုင်နက်ခြံမှာ မို့ တိုးရုံတိုးခိုင်းတာ၊ ဒါ နှစ်တိုင်း ငါ ထိုင်နေကျ ခုံ၊ နင်သာ “ခြယ်”ကဆို ကုပ်ပိုးကဆွဲပြီး လွင့်ပစ်လိုက်ပြီ"

သူက ယောင်း အင်္ကျီအရောင်ကြောင့် “ဇံ”ကဟု ပဲ ယူဆသွားဟန် ရှိ သည် ။ ယောင်း ထိုင်နေရာက ထပြီး အောက်ခြေမြက်ခင်းပေါ် ဆင်းထိုင်ချလိုက်တော့ သူက ယောင်းကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လေသည် ။ မျက်နှာကြောက ခပ်တင်းတင်း...

ဟင်... ယောင်းက အောက်နားမှာ မို့ သူ အားနာပြီး ဝင်မထိုင်ဘူး မှတ်လို့ ၊ သူကတော့ ထိုင်တာပဲ။ ယောင်း ဆောင့်ခနဲ ပြန်ထပြီး သူ့ဘေးက နေရာလွတ်မှာ ဝင်ထိုင်တော့ သူက ကျွတ်ခနဲ မကျေမနပ် မြည်တမ်းကာ လက်ထဲက ရာဘာကြိုးတပ် ဘောလုံးလေးကို တဖတ်ဖတ် ပုတ်ခတ်ကစားနေလေသည် ။ ယောင်းနှင့် သူ စကားမပြောဘဲ မျက်နှာပုပ်ပုပ် နှင့် ငြိမ်ငြိမ်ကြီးတွေ ထိုင်နေကြသည် ။

ခဏကြာတော့ ယောင်းတို့ နားသို့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ထပ်ရောက်လာပြန်သည် ။ သူကတော့ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်နှင့် ပျော်နေပုံပင်။

"ဟာ... ဒီမှာ နှစ်ယောက်တည်း လာနေ ... နေကြတာလား၊ ကစား
နေတဲ့ အထဲ မပါကြဘူးလား"

အသားညိုညိုနှင့် အရယ်အပြုံးများ သော ကောင်လေးကို ယောင်း
ပြန်ရယ်ပြလိုက်ပြီး 'မပါချင်လို့ ' ဟု ပြန်ဖြေလိုက်တော့ ခုန တစ်ယောက်က
မကျေနပ်သလို လှည့်ကြည့်သည်။ သူ့ကိုကျတော့ မဖော်ရွေတာ
ကို မကြိုက်ပုံ ရသည်။ သူကမှ မရယ်မပြုံးတာ ယောင်း ဆီက အရယ်
အပြုံး ဘယ်ရမလဲ၊ အဝေးကြီးပေါ့။

"ငါက တက်လူခြယ်... နင်ကရော၊ "မဏ္ဍိက"နဲ့ သူငယ်ချင်းလား၊
နာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"သူနဲ့ လား... သူငယ်ချင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ယောင်းနာမည်က ယောင်း
ယောင်း"

"ဪ... ယောင်းယောင်းနဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟင့်အင်း... ယောင်းယောင်းပဲ"

ယောင်းယောင်းကို နှစ်ယောက်လုံး တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည် .

ယောင်း အားငယ်သွားရလေသည်။ ဒေဝီရေ... မြန်မြန်လာပါတော့။

"ဘာလို့ နဲ့ မပါတာလဲ"

"ယောင်းက နံ့မိသားစုက မဟုတ်ပါဘူး။ ဒေဝီနဲ့ သိလား... သူ့သူငယ်
ချင်း"

"ကြိုက်ပြီ"

ဒီတစ်ခါတော့ မဏ္ဍိက ဆိုသည့် မှုန်ကုပ်ကုပ်ထံက အသံထွက်လာ
သည်။ သူက ယောင်းကို စိတ်ဝင်တစား ပုံစံဖြင့် ကြည့်ကာ...

"ဒီမှာ ... ငါတော့ ဒေဝီကို ချီးကျူးသွားပြီ။ နောက်နှစ်ကျ ငါလည်း သူငယ်ချင်းခေါ်မယ်။ ဘာလဲ အပြင်လူ မဝင်ရ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ"

လူကြီးများကို ဆန့်ကျင်ချင်နေပုံရသည့် မဏ်ဘွား ပုံစံက အားတက် သရော။ တက်လူခြယ် ကတော့ ပခုံးတွန့်ရင်း 'ဒေဝီကတော့ လုပ်ပြီ' ဟု ဆိုကာ ရယ်နေလေသည်။

"နင့်ကို ထောက်ခံတယ်။ လူကြီးတွေမေးရင် ငါ့သူငယ်ချင်းလို့ လည်း ပြောချင်ပြောလိုက်"

"မပြောပါဘူး။ နင့်သူငယ်ချင်းမှ မဟုတ်ဘဲ"

"ဒါလည်း ကြိုက်ပြီ... ကောင်းတယ်။ အမှန်တရားပေါ့"

ဟင်း... ကြိုက်ချည်းပဲ ကြိုက်နေတာပဲ။ သူ ကြိုက်စရာကျလို့ ၊ ကြိုက်တဲ့ လူကလည်း မျက်နှာကြောမလျော့။ ဘောလုံးပုတ်မပျက်၊ မြင်လိုက်တာနဲ့ လူကြီးတွေနှင့် မတည့်မည့် "ဂျစ်"ကလေးမှန်း သိသာသည်။ ယောင်းနှင့် လည်း စိတ်ဓာတ်တူမည့် ပုံ ရသည်။ ယောင်းကို လာဂျစ်နေမည် ဆိုရင်တော့ ဆောရီးပဲ။

မဏ်ဘွားက ထိုင်ရာမှ ထကာ မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ တက်လူခြယ်ကလည်း ဝင်ထိုင်ချပြန်တာမို့ ယောင်း မနေနိုင်ဘဲ မြက်ခင်းပေါ် ဆင်းရတော့သည်။ သူတုန်းက နေနိုင်ခဲ့ပြီး ယောင်းက မနေနိုင်တာကို ကိုယ့်ဘာသာ မကြိုက်ဘဲ ယောင်းမျက်နှာက ခပ်စူစူ။

မဏ်ဘွားက ယောင်း ပုံစံကိုကြည့်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်း စရယ်သည်။ သူရယ်ပုံက တက်လူခြယ်လို ကြည်ကြည်လင်လင်မဟုတ်။ ယောင်းကို ဟားချင်ပုံမျိုး။ သူရယ်သံမှာ လှောင်သံမပါပါအောင် ဂရုစိုက်ထားသည် မှာ သိသာသည်။ ယောင်း နှုတ်ခမ်းကိုက်လိုက်တော့ သူ

အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရယ်တော့သည် ။ အံမယ်... ခေါင်းလှန်ပြီး ရှေ့တိုး
နောက်ငင်တောင် လုပ်လိုက်သေး။

"နင် ... ဟားစရာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့ဘာသာ အားနာသမှုနဲ့ ဆင်းထိုင်
တာ"

"ငါက အဲဒီအချက်ကို ဟားလိုက်တာလို့ ... နင့် ဘာသာ နင် ပြန်သိ
နေသလား"

ယောင်း ခံလိုက်ရပြန်သည် ။ မဏ်ဘွားက ယောင်းကို လက်ညှိုးထိုး
ကာ "နင်က ငါ့ပုံစံနဲ့ ဆင်တယ်၊ အင်္ကျီဝတ်တာကအစ၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့လိုပြ
ည့်ဖို့ နှစ်အနည်းငယ် ကြိုးစားရဦးမယ်" ဟု ဆိုသည် ။

"ဘာ... တောက်"

တက်လူခြယ်ကတော့ ယောင်းတို့ နှစ်ယောက်ကြား ဝင်မပါဘဲ ပွဲကြ
ညှပ်ရိသတ် လုပ်နေသည် ။

"ဒီမှာ ယောင်းယောင်း... နင့်ကို ငါ သူငယ်ချင်း တော်မယ်၊ ငါ့ကို “မ
ဏ်” လို့ ခေါ်... ကြားရဲ့ လား"

"ဟား.... ဟား... ဟား..."

ဒီတစ်ခါ ရယ်တာကတော့ တက်လူခြယ်။ တက်လူခြယ် ရယ်တော့
မဏ်ဘွား မျက်နှာ မဲသွားတာကြည့်ပြီး ယောင်း အားရသည် ။ ကောင်း
တယ်... ယောင်းကို ဟားချင်သည့် လူ ခံရပြီ။

"ဟား... ဟား.... လာပြန်ပြီ။ “မဏ်” ဒီရောဂါက မပပျောက်သေးဘဲ
ကိုး။ ငါ့ညီမ... အစ်မတွေလည်း အစပိုင်းမှာ တမဏ် မဏ်နဲ့ ... နောက်
ကျတော့လည်း မဏ်ဘွား ပြန်ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ဟား... ဟား..."

"ဟေ့ကောင်... မင်းနှုတ်ခမ်းက သွေးတွေ ဖြာကျဖူးတာ ပြန်သတိရ၊
မင်း ရန်မစရင် ကောင်းမယ်"

"အဲဒီတုန်းက မင်း မျက်လုံးလေးကော အကောင်းပကတိပဲလား။ န
ည်းနည်းလေးများ အကွင်း လိုက်လေး မညှိနေခဲ့ဘူးလား"

မဏ်ဘွားက ခပ်မတ်မတ် ထိုင်ကာ ဟန်ပြင်လိုက်တော့ တက်လူခြ
ယ်ကလည်း ပါးကို ကုတ်ကာ မဏ်ဘွားကို ပြန်ကြည့်နေသည် ။ သူတို့
ကြည့်ရတာ အစဉ်အဆက်ကတည်းက ရန်ငြိုးရှိခဲ့သည့် ပုံ။ ယောင်းရှေ့
မှာ လာသတ်ပုတ်နေကြရင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ တက်လူခြယ် ကြည့်ရတာ
ပြုံးပြုံးနှင့် ပေမယ့် အလျှော့ပေးမည့် ပုံ မရ။ မဏ်ဘွားဆို ပြောမနေနဲ့
တော့... မထီတရီ သရော်ချင်ဟန်၊ ခုပင် ထထိုးကြိတ်လိုက်ချင်ဟန်။ တ
စ်ဖက်သား ရှုံးမည် ... ဟု ကြိုသေချာနေဟန်တို့ ဖြင့် ခပ်မာမာ။

"ငါ့ရှေ့ လာသတ်နေရင်တော့ နှစ်ယောက်လုံး အသိပဲ"

"ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ"

တက်လူခြယ်က ပြုံးပြုံးလေး စပ်စုသည် ။ ယောင်းယောင်းက မြက်
ခင်းပြင်က မြက်ရှည်ရှည်များကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ...

"နှစ်ယောက်လုံးနဲ့ မခင်ဘူးပေါ့"

ယောင်းစကားကို နှစ်ယောက်လုံး သဘောကျသွားကြဟန်ဖြင့်
အခြေအနေက ပြန်လည်ပြေလျော့သွားကြသည် ။ ခဏကြာတော့ သုံး
ယောက်လုံး အဖွဲ့ကျသွားရတော့သည် ။ ယောင်းကတော့ ထူးဆန်းစွာပ
င် သဘောကောင်းပြီး ယောင်းနှင့် ဆွေးဆွေးနွေးနွေး ပြေပြေလည်လည်
ရှိကာ စကားပြောလို့ ကောင်းသည့် တက်လူခြယ်နှင့် ယောင်း
စကားများကို အခွန်းတိုင်း စေ့လိုက်ဟားချင်နေသော “မဏ်”တို့ ကို တူ

တူပင် ခင်သည် ။ “မဏ်”ကို သူ့ကြိုက် “မဏ်”၊ တက်လူခြယ်ကို 'တက်လူ'။ အဆင်ကိုပြေလို့ ။ မိန်းကလေးကျောင်းမှာ ပဲ တစ်သက်လုံး နေလာခဲ့သည့် ယောင်း၊ ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းရတော့လည်း တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ယောက်။ ဆန့်ကျင်ဘက်ပုံစံ ယောက်ျားသား နှစ်ယောက်နှင့် ယောင်း တစ်ထိုင်တည်းမှာ အတော်ခင်မင် စည်းလုံးသွားကြတော့သည် ။

ဒါပေမဲ့ အပျော်ဝိုင်းလေးက မကြာရှည်။ ဒေဝီလည်း ရောက် လာပြီး လေးယောက် ဝိုင်းထိုင်နေကြလို့ မှ မကြာသေး။ ဒေဝီအဘွား ရောက်လာတာမို့ ယောင်းတို့ အဆူခံကြရတော့သည် ။ ဒေဝီအဘွားကို ဝင်တောင်းပန်ပေးသည့် “တက်လူ”၊ သူ့သူငယ်ချင်းပါဟု ဝင် ခေါင်းခံနေသော “မဏ်”။ သူတို့ ကိုတော့ ယောင်း ဘယ်တော့မှ မေ့မှာ မဟုတ်တော့ပေ။

ဒေဝီ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပေမဲ့ ယောင်း အတော်လေး အပြောခံလိုက်ရသည် မို့ ရက်စိတ်ဖြင့် မြင်းခြံကို ဖုန်းဆက်ကာ အိမ်ကို ချက်ချင်း လာခေါ်ခိုင်းသည် ။ ယောင်းကို ထိန်းခဲ့ဖူးသည့် အလုပ်သမား လင်မယားပဲ နောက်တစ်နေ့ ရောက်လာကာ ယောင်းတို့ သင်္ကြန်တွင်းကြီးမှာ ပဲ ပြန်ချလာကြသည် ။

ဆယ်တန်းရောက်တော့လည်း ဒေဝီနှင့် အခင်မင် မပျက်။ ဒါပေမဲ့ ဆယ်တန်းကျောင်းဖွင့်လို့ မြင်းခြံက ပြန်အလာမှာ ယောင်း ရင်ထဲမှာ ဒေဝီ မသိနိုင်သည့် အချက်တစ်ချက် ငြိတွယ်ခိုဝင်ကာ ပါလာခဲ့သည် ။ ကိုးတန်း ဖြေအပြီး နွေရာသီမှာ ကျင်းပသည့် ဧည့်ခံပွဲမတက်ရတာကို အိမ်မှာ ပြန်ပြောပြရင်း ရခဲ့သည့် ခံစားချက်ဖြစ်သည် ။ “မဏ်” တို့ “တက်လူ”တို့ ရှေ့မှာ အပြောခံခဲ့ရခြင်းမို့ ဒီအဖြစ်ဆိုးကို ယောင်း ဘယ်တော့

မှ မမေ့ပါ။ နောင်အခါတွေမှာ လည်း ဒီပွဲကြီးကို မဆုံ ဆုံအောင် တက်မ
ည်ဟု ... ကိုးတန်း နွေကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ပင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချခဲ့လေသ
ည် ။

*